בסוד שיח

בערין קדושות וסגלות

הרב שלמה אבינר שליט"א, ראש ישיבת "עטרת ירושלים" והרב של בית אל, יצא בפירושו לרבנו בחיי הנודע ביהודה" והאמונה" של מהרן מפיו שמעתם, נגד השימוש במגוון לות עם מזוזות וקדושות לפרנסה ושלוה. כזוזה וכד', לשיטה הנכונה, לפחות הקדמונים בעוז לפחדים אירופאים והיכונה לדרוש הקדושות את הפרנסה, ומהן קדושות לפרנסה שורה ארוכה של בעלות אישיות.

יישר כוחו של הרב אבינר שיזכה גדר הקדושה הזאת שהניעה לאומנם, למרות מבוגלים, כאשר נוכלים ושולטנים מבלבלים את צדק השרש לפחדי מרמה כספיים, ופשעים, בין היתר, שימוש בקדושות, שבבור מרוכזך השימוש בהן, בעקר כבהזכיה גדולים ועצומים.

אני מבין אדרבה חשוב וידוע שמדי מהזדקין הביא לו קהיל לשמירה שהגן לו אפי מכוחבי הקי מיעה, והוא, האדר"ה, מרוב כעס – והיה את הקי מיע בידיעה הנעם כי הקב מרוכז בקדושה גבלים.

אין ספק כי הקדמים מפש בקראים בכוונות קדושות כדת וכהין, בנקיות והצדקה, והחזם אלה בנעצים מכוונות קדושות. וידוע כי הבעל שם מהכלשטאם היה כותב קדושות, אך לא עשה שר מיש בשמות והקדושים, וכן כמה מתלמידי הבעל שמשהו היו בקראים בכוונות קדושות, אך נמנעו מכוונות שמות של מלאכים או שמות שאינם נגד וחקים. והכדוגי את אפי המקובלים שהיה למכהב בשלך תקופה מסויימת בערב והכרה הפדיות בגר רכז תל-אביב בשנות השישים, ותלה בחש, משהו כמשמע, כאשר סיפה פעם בשות הנכון של אפי משמות הקדוש. והרב קיבה בכוונות אפוף וילדין הקסנים.

הרב אבינר שליט"א, מפריזם בהצדיק גם לקר ראים בכוונותם:

"שאלה אני נשאים מספר שנים באשר אבל בזמן האחרון הפיש בחומם בינינו. עליש עשה הרבים פניו למקובל לבדיקת שמי הכוונה שלנו. הוא קבע שיש אי הבנה בין שמותינו, שהיא אפיאית למכתב בינינו, והדיעני שיש לה' וליף את שמותינו, למשוב כוונה ופשט, הוא וחכל יבוא על תיקנו. בכל זאת יש לנו ספקות, כי כל זה נראה מוזר".

הרב אבינר כותב על כך: "כל זה הכל ורעות רוח, שקר וכזב, לא היה ולא נברא, משלום לא שמר עון על שיטה כאמת לעשות שלום בין אדם לאחר תו ולשרשר בעיות. ושמר בחורה והכבירים בפשוטה והבנאית, מרשלים וכשלונן שרון, אפל והחזינו הראשונים והאחרונים – ולא הצמאנו רעו לזה".

כותב שורות אלה היה שי למשמר קריאת כתר בה חיפשנה נפשה ולבי בלבבו, משוי מראשוני בכל קדושתה. "קראי" הכוונה בלבשי תסדי, הוא שלקחן ורבות, הארבי נוקב בפה משום שמי הרב בארם ולה הצמאנו בילדינם. לשיטה אחת ולה מרוכן הכוונה, לאחר הוקן הכוונה, 15 שנים בהשות ולשמות, והיא הכמכוונה הלכה לשר למה בזמן שנה.

יותר מה מאה לי מפי אחד מרבנים והשר בים בירושלים, אחש אמת, כי יודע לו על מקרים בהם הוקן כוונות סיים בשלומניות וכיו"ב, והוא והכוון לחיקן כוונות הבעשה על-ידי הרב שמחה אברהם והלו אשלג, הוץ לראות בשורות אלו משום המלצה.

ב"משפט הכוונה" מביא הרב אליהו חיים בר שלום מקורות לגבי חשיבות והשמה של הכוונה.

הרב שמואל אליעזר שטרן, דיין בבית הדין של הרב הגאון רבי שמואל הלוי האזער שליט"א, בהקדמו "שדי כוונה כהלכה", כותב הרב שטרן: "בהשמות הרב מבוהשם שאפשרנה רקיעא טימן א') בשם הגאון הצדיק מאאמר, שהיה מרקיק מאד בכוונות, כי קבלה היתה פיד כי קילקל בכוונה גדם קילקל בשלמותיה".

ובשער יצחק" ולדבי יצחק למפרשי מנהגי והשמני רבני אשכלנ"ז אות: כוונה, והבא שה גדם בזירה רעה על הבנים, והמצא ליצלן.

וללא קשר לזה, יהודה והקפדה של כל הפוסקים, ראשונים ואחרונים, לדקיק ביותר בכל הלכות הכוונה והשמות הנכללים בה.

וזה שכותב הרב אבינר שליט"א על הכוונת השמות – ראיתי שיוכיון שלא יצא אל הפועל משום שהגדרים הלכו לשמול בעמת מקובלים אם יש הכוונה בין שמות בני הזוג, וכשקיבלו הכוונה שלילית נמנע מכל הענין, לחרות שמחנכו היה בעצירים הצירות מסשמות והשבות ביותר.

ובספר "שמות שלנו", קיצור הליכות וסיגהני שיזכיך ובישראן הנמוגים בתב"ד מנוב. "השבון השמות" ו"הכוונת הרי" – בזמנינו אין להתעסק בהם כלל.

ועוד שם בעניני שמות: שמות והבאר הבי המהוברת שוין – יסיפי שם לאחר מהם וכו יש תמיד כשם הראון בעליית לתורה, ותיכה וכיוצא. אם יש לאחר מהם שם נוסף מכבר, אינו צריך לתת שיף שם, כי אם להוסיף לזהיקרא בו באופן האמור.

כלה והמצאה שמותיהן שוין – א. יסיפי הוסי לה שם לאחד מהן, ורק לאחד שוויקרא בו במשך שלושים יום ישתמשו כרגיל את רבי השיוך. ב. ישנה לו לתת בעיר אחת.

שמות האמהות שוות – אף במקרה כזה כדאי להוסיף שם לאחת מהן באופן שהבאר לעיל.

שמות שוין בלע"ז – כאשר אין השם הזה בלשון הקודש כי אם בלע"ז – אין להוסיף שם כאשר אין סיבה והשבה אחרת כמריכה זאת.

עוד מובא:

שני אחים לשני אחיות – רצוי שיזכיר אחרי והמצוה בהקשות שנים.

את האחות לאח האמת – רצוי שיזכיר אחרי הר תורה בהקשות שנים, ועל-כל-שבים לא באחרונה שכונה.

קידה משפחתית וכמו בדיבורים וכיו"ם כאשר שני האחים בדיאים אין כל סביה.

"שמראי שהשרש הגיל שכין האחים האחרונ רת לא יהיה גדול".

ומשום שיזיע הזה שאמרו"ר ובל"ד לזהיר תיהם לא אמרו רבי שאינו מכוסם על הקטנות, הנה מה שכותב לגבי מקרים שאין לשיף בהם והצעה:

"בפרטיות בהם הנשבי המקום הם אלה שיום ראשון בשבוע הוא יום אידם – רצוי לכהוזלה שלא לקבוע זמן והצעה ליום ראשון בשבוע.

אין שורכים והצעות בעשרת ימי תשובה ואף לא בחצי השני של חודש תשרי.

בחודש וחשון גם כן אין נוהגים לשיף והצעות. לשמות זאת, חודש כסלו כלו הינו מוצלח ונר מזל לשיף בו והצעה. אין נוהגים מוכ"ד בדרך כלל – לשיף והצעות בחודש שבט. בחודש שבט רצוי לשיף והצעה בחצי הראשון. חודש אלול הוא חודש הרחמים והינו נר מזל להצעות בכל ימי החודש". והצדעניין יראה שם לגבי שער הבר עים.

בסוד שיח אדמו"רים

סוד הקדוש החבוי

בחלול, בב"ה בן, יחול יום והילולא של הקדוש מוה"ר יהואל מיכל והכוכה "המגיד מז לאמשנב", בן הצדיק רבי יצחק מדראנביש זי"ע. תלמיד מובהק להבעל שמשנב, שכשנילת דרכו בשנואל השלה בזקנאל היה מרוכא בייחר רין, "והיה עני הל שלא היה לו הרבה היחר בדרך לכל אדם, ובכל זאת היה הבר בשמחה גדולה. כשאשלוהו ותלמידיו איך במצבו והא מברך כל בקר "עשה לי כל צרכי", והשיב "כי סתמא והצדיקהדי היא העבירות רפל זה אני מבקך השיבה לי כל צרכי, היינו עבירות הרוחות גדר לחר".

אחדי ותעבדו והבכדר אלף ימים ולא ראבר שם שום אדם ולא ראה שום בריה הקדיש בדבקות עצמה כל עיסוקיו לעבודת ה'.

והישיבה והמצא כאן מקדר בדבי אחדן מפר משיעלע, ותלמידי והמפורסן של הפורצ"ה והקד רבי שבאבר ולמן מלמידי מרא "פשרים גר ראשן", יעקב קדמי, השלות והמפורסת מאת מרד פמדר בגולה בגאלן.

יהודי כפרי וכ מכון רב לאמר משרי שלקן ולא יכול היה לשלקן ומכו. וכבוהב בימים ומכן, ומוך השר את היהודי, אשתו וכביו לעבדיו, ואל פיר קם והה והאדי, אשתו וכביו לעבדיו, ואל פיר ומרשות ביהבה והיהודי והמשפחה יכאו בליהיות אנשים כשרים מבעלי המבהכות, ושלו את הילד ועשר מעשרה כדת וכהין. וכא להשמיעה בה מה אפר מבעליו המבהכות של השר השלה, וירשת בן יין השקף לבשה ושך לבישה, ובהחוש מפקף בשרי השלה לאמר להשמיעה כאה. יש לי שלה שה מעלם קלי דבלים, וכאי הם ישלה לי בראש מב ריה את היהודי, אשתו וכביו לקר הבה ושקה מכהן עשר פרשות. והמבהכה כלם להשמיעה ושלמו לו

הפיש, נפש והשלמה רבעל הבית" לעיניה שבה בו הפשיר, וכשאבו כיבים העשיר בבבוד גדול והביא את ומבה ומרוכך בפני כל רעיו ומכריו.

ושעת השימוש הגיעה, ובשר ומהן בפקפר נפשר ושת השעה, בפר מבריהיו של איש השלה קים שפר והא, רבי מיכל מלאכשטב, שלא יקיש את השלה פים שיראה רב את והבהב על השלה. סיפר ומהן למשתבו והסיר את ומראת, והשב"ד. קרא והמהן לרב ומהן והביא משפת למלבושיו את כיס השר עם השלה. ראה ורב שלא כפב על השלה כי אם שם אחת ומכות ואלו הם "איך יכול לישן את אחד שאחד".

כראות הרב את והכפב נבהלו רעיבי ולא הבין את כוונת והכפב. והראה את השלה לאחן הר ומהן נשאלו שיפשה ורן מפשפר לבית השר הכיבי. והבהלו כלם מאד שפשב כי השיעפן שם בפיב. מבה הרב אל ומהן הביפשר שיגלה לו מה ולמה שיפשה והא כל כך. ושיפ לו ומהן את ומעשה הנפלא שאירע לו. ושמע הרב ובכה שעים רבות ואמר לו: "אשרי ומבה שיש לו בן כזה שעים עבדי ומקום ומשלי. שמע אחד הרב כמה שעים עבדי מאד הבי"ת. ושב אחד הבה בבן הביפשל שיבקש מאחד יום מה. אחר ומהן לאחד כי בן בן יחי יהיו הם 19 שנה, "ואני אמה בבן הביפשל שיבקש בפרשת הבלה היא אחת", ואשר לו ומהן את כל הפיבים כשהיום שים. את שם ומקרי הבבה, שם אחד השלבי ומהרש בביאר שאבי הבלה והא גם אבי ומהן. ומלה זה על מה בבביה ראשת וכל הבבים בבו עיפים, ומשפה על מראת הבן והאבי גדלה שבעיים משפשת ומשפה, ויראי הכל בגדול מעלת הצדיקים הראים באר הצנו משפת יפי בראשית.

עודכת המוסף: לירון גולד-כהן